

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **ZB REAL, a.s.**, se sídlem Brno, Příkop 834/8, IČ: 27717178, zastoupeného Mgr. Ing. Antonínem Továrkem, advokátem se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 1844/28, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem Brno, nám. Svobody 4, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 1.9.2010, č.j. 12597/10-1300-702972, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 7.760,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobou podanou ke Krajskému soud v Brně dne 5.11.2010 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1.9.2010, č.j. 12597/10-1300-702972, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu Brno I. ze dne 16.4.2010, č.j. 116468/10/288913706426, kterým byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období čtvrtého čtvrtletí roku 2008 ve výši 213.568,- Kč.

II. Obsah žaloby

[2] Zrušení žalobou napadeného rozhodnutí se žalobce domáhal z následujících důvodů. Dle žalobce došlo k vyměření daně z přidané hodnoty na základě vytýkacího řízení, v jehož rámci

bylo základní otázkou, zda finanční činnost žalobce, spočívající v poskytování úvěrů, byla ve smyslu ust. § 76 odst. 3 písm. b) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31.12.2008, činností příležitostnou nebo vedlejší a neměla tak vliv na krácení odpočtu daně z přidané hodnoty.

[3] Dle žalobce neexistuje legální definice vedlejší činnosti a různé finanční úřady vykládají tento pojem různě. Správce daně by proto měl přihlížet k výkladu příznivějšímu pro daňový subjekt. Žalobce poukázal na stanovisko Koordinačního výboru Komory daňových poradců ČR a Ministerstva financí ČR ze dne 24.1.2008 a zároveň na judikaturu Evropského soudního dvora, a to zejména na rozsudky ve věci C-77/01 ze dne 29.4.2004, *Espresa de Desenvolvimento MineiroSGPS, SA vs. Fazenda Publica*. Na základě těchto stanovisek poukázal žalobce na to, že kritériem pro posouzení vedlejší činnosti je využívání majetku plátce nebo služeb, které jsou předmětem daně z přidané hodnoty.

[4] Ve vztahu ke své činnosti žalobce uvedl, že jeho hlavní činností je pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor. Poskytování úvěrů a půjček je toliko okrajovou činností a tyto jsou poskytovány subjektům, které jsou ve skupině se žalobcem. Žalobce byl přesvědčen, že poskytování půjček a úvěrů je z pohledu zákona o dani z přidané hodnoty vedlejší činností, neboť nespotožbovávala žádné, nebo zcela zanedbatelné, služby podléhající DPH a nespotožbovávala žádné, resp. zcela zanedbatelné, náklady podrobené DPH, neboť na poskytování půjček byly převedeny jiné pohledávky, nabyté jednorázovým postoupením, se kterými se jinak neobchodovalo. Existence samostatného střediska pro evidenci této finanční činnosti neprokazuje, že se jedná o činnost hlavní a naopak je existence tohoto střediska dána nutností odlišit činnost hlavní od činnosti vedlejší. Žalobce se domnívá, že byl postupem žalovaného zkrácen na svých právech, a proto navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného i předcházejícího rozhodnutí finančního úřadu.

III. Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním doručeným soudu dne 18.2.2011, ve kterém uvedl, že stejný názor jako v žalobě uplatnil žalobce v odvolání a žalovaný se s ním v napadeném rozhodnutí vypořádal a následně žalovaný citoval žalobou napadené rozhodnutí. Poté žalovaný konstatoval, že porovnával činnosti žalobce s ohledem na jejich frekvenci, rozsah, časové rozložení apod. Námitky žalobce přebírající stanoviska uvedená v rozsudku Evropského soudního dvora a následně navazujících dokumentech uplatnil žalobce bez konkrétního srovnání s projednávaným případem. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV. Hodnocení věci krajským soudem

[6] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

[7] Soud přezkoumal napadená rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

[8] Při hodnocení žalobou napadeného rozhodnutí je třeba vycházet ze znění zákona o dani z přidané hodnoty, které bylo platné a účinné pro příslušné zdaňovací období. Zásadní otázkou v souzené věci je tvorba koeficientu pro krácení odpočtu daně u přijatých zdanitelných plnění ve smyslu ustanovení § 73 zákona o dani z přidané hodnoty.

[9] Podle ustanovení § 76 odst. 3 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty, ve znění platném do 31.12.2008, se do výpočtu koeficientu nezapočítávají finanční činnosti podle § 54, a to pouze v případě, že tato plnění jsou příležitostnou nebo vedlejší činností plátce.

[10] Oproti tomu citované ustanovení ve znění do 31.3.2011 se do výpočtu koeficientu nezapočítávají finanční služby a převod nebo nájem pozemků, staveb, bytů a nebytových prostor, a to pouze pokud jsou doplňkovou činností plátce uskutečňovanou příležitostně.

[11] V současnosti jsou finanční služby a jejich dopad na koeficient upraveny v ustanovení § 76 odst. 4 tak, že do výpočtu koeficientu se nezapočítávají a) prodej dlouhodobého majetku, pokud tento majetek plátce využíval pro své ekonomické činnosti, b) poskytnutí finančních služeb a převod nebo nájem pozemků, staveb, bytů a nebytových prostor, a to pouze pokud jsou doplňkovou činností plátce uskutečňovanou příležitostně.

[12] Vypořádání odvolacích námitek žalovaný uzavřel s následujícími závěry. Jednak finanční činnosti žalovaného nelze považovat vzhledem k jejich rozsahu a četnosti případů jako činnost příležitostnou, případně vedlejší. Navíc z rozhodnutí vyplývá, že žalovaný považoval činnost žalobce za činnost provozovanou ve značném rozsahu a v souvislosti s tím podle žalovaného tato činnost „*předpokládá nezbytné využívání majetku daňového subjektu včetně souvisejících služeb.*“ Ratio odůvodnění rozhodnutí žalovaného je tak postaveno především na hodnocení četnosti poskytování finančních služeb, období uzavírání smluv a hodnocení doby a podmínek splatnosti. Jiná kritéria pro svůj závěr žalovaný ve svém odůvodnění při vypořádání námitek neuvedl.

[13] Na základě skutkových zjištění shrnutých v rozhodnutí žalovaného a obsažených ve správním spise se soud shoduje se žalovaným potud, že činnost žalobce nelze hodnotit výhradně jako příležitostnou, naopak je zřejmé, že se jednalo o činnost opakovanou, cíleně provozovanou a činnost, na kterou vyčlenil žalobce i část svých prostředků, které jak sám uvádí, získal v rámci postoupení pohledávek.

[14] Nicméně častost těchto činností nemůže být s ohledem na ustanovení § 76 zákona o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro příslušné zdaňovací období, jediným kritériem. Neboť zatímco citované ustanovení ve znění od 1.1.2009 do 31.3.2011 do výpočtu koeficientu nezahrnovalo finanční služby za předpokladu, že se jednalo o doplňkovou činnost plátce uskutečňovanou příležitostně; znění účinné do 31.12.2008 do výpočtu koeficientu nezahrnovalo finanční činnosti v případě, že tato plnění jsou příležitostnou nebo vedlejší činností plátce. Jinými slovy, od roku 2009 ustanovení § 76 odst. 3 zákona o daních z příjmů jako finanční činnost, nezahrnovanou do koeficientu, považovalo pouze takovou činnost, která byla doplňková a uskutečňovaná příležitostně. Oproti tomu ve znění účinném pro předmětné zdaňovací období IV. čtvrtletí roku 2008 byly finanční činnosti vymezeny alternativně buď jako příležitostné nebo vedlejší.

[15] Hodnocením toho, jaká činnost žalobce je hlavní a jaká vedlejší z hlediska jiného, než časového, resp. z hlediska četnosti činnosti (které však vypovídají o tom, zda se jedná či nejedná o činnost příležitostnou), se žalovaný nezabýval. A pokud ano, tak toto hodnocení

nepromítl do obsahu žalobou napadeného rozhodnutí. Jestliže tedy vyloučil žalovaný, že by se jednalo v případě finančních činností žalobce o činnost příležitostnou, bylo na něm, aby stanovil kritéria pro hodnocení toho, která činnost je hlavní a která vedlejší. V této rovině lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. září 2008, č.j. 2 Afs 68/2008-58, ve kterém se vyjadřoval Nejvyšší správní soud k otázce hlavní a vedlejší činnosti v případě banky, která se stala úpadcem. V takovém „případě také banka po prohlášení konkursu nadále spravovala úvěry tam, kde úvěrové smlouvy byly uzavřeny ještě před tím, než byla bance k této činnosti odebrána Českou národní bankou licence. Poskytování úvěrů je také stále předmětem činnosti úpadce podle obchodního rejstříku. Z daňového hlediska je však potřeba zkoumat-zde lze souhlasit se stěžovatelem i krajským soudem-skutečnou činnost úpadce, nikoliv se spokojit s údajem vyplývajícím z obchodního rejstříku. Nadto je třeba zkoumat, zda se jedná o činnost hlavní či vedlejší.“

[16] Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „I při posuzování otázky, zda se jedná o činnost hlavní či vedlejší, je potřeba vycházet ze skutečného stavu, nikoliv ze stavu formálního (z tohoto hlediska dokonce není rozhodující ani to, zda má daňový subjekt k takové činnosti oprávnění).“; a v jím souzené věci zvolil Nejvyšší správní soud jako hlavní vodítko počet zaměstnanců, který se té které agendě věnoval a dovodil, že „co do počtu zaměstnanců byla úvěrová agenda dominantní částí činnosti úpadce a významně převýšila i počet zaměstnanců zařazených do úseku likvidace (kteroužto činnost považuje v kasační stížnosti stěžovatel fakticky za hlavní).“ Je tedy zřejmé, že je úkolem žalovaného, stejně jako učinil Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí, definovat kritéria pro posouzení hlavní a vedlejší činnosti žalobce a jejich zhodnocení promítnout do rozhodování žalovaného.

[17] Vypořádání se s otázkou hlavní a vedlejší činnosti je v souzené věci stejně zásadní, jako vypořádání četnosti finančních činností žalobce, neboť s ohledem na citované znění ust. § 76 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro příslušné zdaňovací období, je mezi příležitostnou a vedlejší činností vztah alternace. Absence hodnocení otázky hlavní a vedlejší činnosti žalobce je tak zásadní vadou rozhodnutí žalovaného.

[18] Při vyrovnání se s tím, zda činnost žalobce je nebo není vedlejší, nemůže žalovaný opomínat eurokonformní výklad zaujatý Evropským soudním dvorem.

[19] Soudu je známo, že znění ustanovení § 1 věty první zákona o dani z přidané hodnoty, dle kterého tento zákon zapracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje daň z přidané hodnoty (dále jen "daň"), je účinné až od 1.1.2009 a před 31.12.2008 citované ustanovení znělo: „Tento zákon upravuje daň z přidané hodnoty (dále jen "daň"). Daň se uplatňuje na zboží, nemovitosti a služby za podmínek stanovených tímto zákonem.“ Avšak ačkoliv až ode dne 1.1.2009 vstoupila v účinnost novela zákona, která byla odrazem směrnice Rady ES č. 2006/112/ES, přesto i znění zákona o dani z přidané hodnoty před 1.1.2009 bylo odrazem úpravy práva ES, a to tzv. šesté směrnice, tedy směrnice Rady ES č. 77/388/EHS.

[20] Podle ust. čl. 19 odst. 1 šesté směrnice je podíl odpočitatelný podle čl. 17 odst. 5 prvního pododstavce dán zlomkem, který má:

— v čitateli celkovou výši ročního obrátu vztahujícího se k plněním, u nichž je daň z přidané hodnoty odpočitatelná podle čl. 17 odst. 2 a 3, bez daně z přidané hodnoty,

— ve jmenovateli celkovou výši ročního obrátu vztahujícího se k plněním zahrnutým do čitatele a plněním, u nichž není daň z přidané hodnoty odpočitatelná, bez daně z přidané

hodnoty. Členské státy mohou do jmenovatele rovněž zahrnout celkovou výši dotací kromě těch, které jsou uvedeny v čl. 11 části A odst. 1 písm. a).

Podíl se stanoví ročně a definuje se jako procentní podíl zaokrouhlený na celé procento.

[21] Podle odst. 2 cit. ustanovení se odchýlně od odstavce 1 z výpočtu odpočitatelného podílu vylučuje výše obratu vztahující se k dodáním investičního majetku, který osoba povinná k dani využila pro potřeby svého podniku. Rovněž se vylučuje výše obratu vztahující se k plněním uvedeným v čl. 13 části B písm. d), jsou-li to příležitostná plnění, a dále vztahující se k příležitostným operacím s nemovitostmi a příležitostným finančním operacím. Uplatní-li členské státy možnost volby danou čl. 20 odst. 5 a nebudou požadovat opravu daně vzhledem k investičnímu majetku, mohou k prodeji investičního majetku přihlédnout při výpočtu odpočitatelného podílu.

[22] Obdobně čl. 174 směrnice Rady ES č. 2006/112/ES upravuje tuto problematiku následovně. Dle odst. 1 je odpočitatelný podíl dán zlomkem, který obsahuje tyto částky:

- a) v čitateli celkovou výši ročního obratu, bez DPH, vztahujícího se k plněním, u nichž je daň odpočitatelná podle článků 168 a 169;
- b) ve jmenovateli celkovou výši ročního obratu, bez DPH, vztahujícího se k plněním zahrnutým do čitatele a k plněním, u nichž daň není odpočitatelná.

Členské státy mohou do jmenovatele zahrnout celkovou výši dotací jiných než těch, které jsou přímo spojeny s cenou dodání zboží nebo poskytnutí služby podle článku 73.

[23] Dle odst. 2 se odchýlně od odstavce 1 z výpočtu odpočitatelného podílu vylučují tyto částky:

- a) výše obratu vztahující se k dodáním investičního majetku, který osoba povinná k dani využila pro účely svého podnikání;
- b) výše obratu vztahující se k vedlejším operacím s nemovitostmi a vedlejším finančním činnostem;
- c) výše obratu vztahující se k plněním uvedeným v čl. 135 odst. 1 písm. b) až g), jsou-li tato plnění vedlejšími plněními.

[24] Je tedy zřejmé, že jak znění ustanovení § 76, účinné do 31.12.2008, tak i znění účinná od 1.1.2009 jsou odrazem právní úpravy Evropských společenství.

[25] Skutečnost, že citované ustanovení zákona o dani z přidané hodnoty je odrazem práva ES, v sobě nese povinnost výkladu s ohledem na jednotnou interpretaci a aplikaci v rámci ES. Tato povinnost je důsledkem charakteru práva ES jako takového, kdy právo ES je jako souhrn právních norem závazné na území společenství. K jednotnosti práva ES jako takového je právě jednotná interpretace a aplikace zcela zásadní. Sekundární právo musí být předmětem jednotného výkladu, stejně jako právo primární, na jehož základě vzniklo.

[26] Nelze tak souhlasit se závěrem žalovaného obsaženým v žalobou napadeném rozhodnutí, že „rozsudky a stanoviska Evropského soudního dvora jsou pak především výkladovými stanovisky vydanými z podnětu národních soudů, která pak mohou mít následně vliv na rozhodování těchto soudů v konkrétních případech.“ Jakkoliv nemají rozhodnutí Evropského soudního dvora precedenční povahu, je třeba zásadně zdůraznit, že článek 164 Smlouvy ES dává Evropskému soudnímu dvoru pravomoc vykládat a aplikovat Smlouvu ES a v návaznosti na ní i sekundární právo ES.

[27] Evropský soudní dvůr konstatoval v rozsudku z 6. října 1982 ve věci 283/81 (Srl CILFIT a Lanificio di Gavardo SpA v. Ministerstvo zdravotnictví), že vnitrostátní soud není povinen předběžnou otázku při aplikaci práva ES postoupit Evropskému soudnímu dvoru mimo jiné v situaci, pokud již existuje ustálená judikatura ESD, která řeší vyvstalou otázku, a to bez ohledu na to, v kterém druhu řízení před ESD byla tato otázka řešena, a bez ohledu na to, jestli dotčená vyvstalá otázka je úplně totožná s otázkami řešenými v předchozí judikatuře ESD.

[28] Tedy i za situace, kdy se rozhodnutí Evropského soudního dvora týkají skutkově odlišné situace, je třeba (pokud je to možné) dovodit z takových rozhodnutí zobecňující závěry, které by bylo lze aplikovat i na jiné, obdobné věci. Paušální odmítnutí žalobcem předestřené judikatury Evropského soudního dvora není žádoucí, a to zejména za situace, kdy v rámci jednoho a téhož odůvodnění žalovaný konstatuje: „*Předmětem sporu se v konkrétní přezkoumávané věci stalo posouzení, zda v případě, kdy daňový subjekt, mimo svůj hlavní předmět podnikání – pronájem nemovitostí, provádí i tzv. finanční činnosti – poskytování úvěrů a půjček, lze tuto činnost považovat za příležitostnou nebo vedlejší v kontextu čl. 174 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006*“. V souzené věci předestřel žalobce žalovanému stanoviska Evropského soudního dvora, dopadající na jednotnou aplikaci systému DPH, byť vydané v kontextu šesté směrnice. Žalovaný však na dalším místě rozhodnutí uvedl, že „*Správce daně i ostatní správní orgány vycházejí při svém rozhodování v konkrétních věcech z platných zákonů České republiky s přihlédnutím ke stávající tuzemské judikatuře, v případě, že tato poskytuje výklad v obdobných případech*“.

[29] Žalovaný si je tedy vědom, že se v souzené věci jedná o aplikaci práva, kdy je dotčeno právo Evropských společenství, nicméně v souvislosti s dotčeným institutem související judikaturu a eurokonformní výklad Evropského soudního dvora pomíjí, resp. se s ním vypořádává pouze formálně.

[30] Dále citované rozsudky Evropského soudního dvora, jakkoliv vydané ve věcech skutkově odlišných, předkládají mimo závěrů v konkrétní soudem posuzované otázce i obecný přesah, který dopadá i na hodnocení věcí, v nichž je aplikována výše citovaná právní úprava. Takovéto obecné závěry následně mají napomoci orgánům posuzujícím právně obdobné věci ve volbě kritérií k rozhodnutí věci.

[31] Právě k takovému obecnému závěru dospěl Evropský soudní dvůr ve věci sp.zn. C-306/94 (Régie Dauphinoise). V bodu 21 rozsudku dospěl Evropský soudní dvůr k závěru, že účelem vyloučení vedlejších finančních transakcí ze jmenovatele koeficientu je dosažení daňové neutrality, zaručené společným systémem daně z přidané hodnoty. Zároveň Evropský soudní dvůr odkázal na Stanovisko generálního advokáta (bod 39 Stanoviska), dle kterého by byl výpočet odpočtu zkreslený, pokud by všechny příjmy z finančních operací osoby povinné k dani spojené s činností podléhající dani měly být zahrnuty do tohoto jmenovatele, a to i v případě, že vytvoření takových příjmů s sebou neneslo použití zboží nebo služeb podléhající dani z přidané hodnoty, nebo s sebou neslo pouze jejich velmi omezené použití (srov. např. komentář k zákonu u dani z přidané hodnoty - Milena Drábová, Olga Holubová, Milan Tomíček: Zákon o dani z přidané hodnoty. Komentář. 4., aktualizované vydání, Praha, ASPI, 2011, ISBN 978-80-7357-657-8, event. originální znění citovaného rozsudku na www.eur-lex.europa.eu).

[32] Teprve po zaujetí tohoto obecného závěru se Evropský soudní dvůr vyjádřil ke konkrétní věci a dále uvedl, že vedlejší činnosti nemohou být činnosti, které představují přímé, stálé a nutné rozšíření zdanitelných transakcí realizovaných danou osobou povinnou k dani. (obdobně též věc C-174/08 NCC Construction Danmark).

V. Shrnutí a náklady řízení

[33] Skutečnost, že se žalovaný v rozhodnutí nezabýval tím, zda činnost žalobce je činností vedlejší ve smyslu ustanovení § 76 odst. 3 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty, zatížila rozhodnutí žalovaného vadou způsobující nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

[34] Bude tedy na žalovaném, aby v dalším řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem tohoto soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.), doplnil své rozhodnutí o posouzení, zda se v případě činnosti žalobce jednalo o vedlejší činnost, a to tak, že při posouzení věci zohlední i zobecňující závěry Evropského soudního dvora k předmětné problematice.

[35] Ze shora uvedených důvodů nezbylo soudu, než napadené rozhodnutí žalovaného zrušit, a to i bez nařízení jednání podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[36] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů za právní zastoupení daňovým poradcem za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby) dle ustanovení § 11 vyhl. 177/1996 Sb. a paušální náhradu hotových výdajů za dva úkony právní služby podle ustanovení § 13 vyhl. č. 177/1996 Sb., tj. spolu s DPH ve výši 20 % celkem 5.760,- Kč a částku 2.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, tedy celkem 7.760,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává v příslušném počtu vyhotovení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 29.2.2012

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu